

POSTANOWIENIE

25 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

na posiedzeniu niejawnym 25 kwietnia 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa R.M.
przeciwko S. sp. z o.o. w S.
z udziałem interwenienta ubocznego F. sp. z o.o. w W.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej R.M.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku
z 28 czerwca 2024 r., I AGa 113/23,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,
- 2) zasądza od powoda R.M. na rzecz pozwanej S. sp. z o.o. z udziałem w S. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia powodowi do dnia zapłaty,
- 3) oddala wniosek interwenienta ubocznego po stronie pozwanej F. sp. z o.o. w W. o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

[M.O.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 28 czerwca 2024 r. Sąd Apelacyjny w Białymstoku w sprawie z powództwa R.M. przeciwko S. sp. z o.o. w S. przy udziale interwenienta ubocznego po stronie pozwanej F. sp. z o.o. w W. o zapłatę, na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku z 30 maja 2023 r., VII GC 376/20, oraz zażalenia pozwanego na postanowienie zawarte w punkcie II wskazanego wyżej wyroku Sądu I instancji, umorzył postępowanie zażaleniowe (pkt I), oddalił apelację (pkt II), zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 4050 zł tytułem kosztów procesu za instancję odwoławczą wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia ogłoszenia wyroku, którym je zasądzono, do dnia zapłaty (pkt III).

Powód wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu II instancji, zaskarżając ten wyrok w całości oraz wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Białymstoku oraz o zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz kosztów postępowania zainicjowanego wniesioną skargą kasacyjną.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał, że wniesiona przez niego skarga ma być oczywiście uzasadniona.

Pozwany oraz interwenient uboczny po stronie pozwanego złożyli odpowiedzi na skargę kasacyjną, w których wnieśli o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna wniesiona przez powoda nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, a zarazem kwalifikowanym pismem procesowym o ściśle określonej przez ustawę treści. Sąd Najwyższy, rozpoznając ten nadzwyczajny środek zaskarżenia, nie jest trzecią instancją sądową, lecz działa w interesie publicznym (postanowienie SN z 27 stycznia 2009 r., V CSK 358/08), na rzecz państwa jako dobra wspólnego

(postanowienie SN z 11 lutego 2009 r., V CSK 388/08), jakkolwiek oczywiście nie oznacza to braku indywidualnego interesu skarżącego w rozpoznaniu nadzwyczajnego środka zaskarżenia, a w konsekwencji także weryfikacji tego interesu (gravamen). Jednak przede wszystkim skarga kasacyjna ma służyć ochronie prawidłowego wykonywania prawa oraz jego jednolitej wykładni. Interes prywatny uwzględnia zaś tylko na tyle, na ile może się on stać podłożem zaspokojenia interesu ogólnego (zob. aktualne wciąż uwagi w postanowieniu SN z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99).

Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy przewidziana w art. 398⁹ k.p.c. instytucja tzw. przedsądu, w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej (postanowienie SN z 12 marca 2024 r., I CSK 254/23).

Na etapie przedsądu Sąd Najwyższy ocenia wyłącznie wnioski o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz jego uzasadnienie. Wniosek ten stanowi element konstrukcyjny skargi odrębny od podstaw skargi i ich uzasadnienia, które są oceniane dopiero, gdy skarga kasacyjna zostanie przyjęta do rozpoznania.

Dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. konieczne jest zawarcie w skardze kasacyjnej odrębnego wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, zawierającego profesjonalny wywód prawny nawiązujący do wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek przedsądu ze wskazaniem, które z nich występują w sprawie i z uzasadnieniem stanowiska skarżącego (postanowienie SN z 17 czerwca 2021 r., IV CSK 1/21).

Jako przyczynę kasacyjną mającą uzasadniać przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący wskazał oczywistą zasadność skargi.

Na tle tej przesłanki w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że nie każde naruszenie prawa, nawet oczywiste, przesądza o zasadności skargi kasacyjnej (zob. postanowienia SN: z 15 lutego 2007 r., V CSK 485/06; z 3 marca 2020 r., V CSK 75/19). Sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, określonego przepisu prawa nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście

uzasadniona, bowiem mimo takiego naruszenia prawa, orzeczenie może być prawidłowe (postanowienia SN: z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49; z 6 listopada 2020 r., III CSK 110/20). Przesłanka „oczywistej zasadności skargi kasacyjnej” nie odpowiada bowiem w pełni przesłance „oczywistego naruszenia prawa” przez wydanie zaskarżonego orzeczenia (postanowienie SN z 20 lutego 2008 r., V CSK 512/07).

Na gruncie przedmiotowej przesłanki chodzi o szczególne, kwalifikowane, wręcz rażące wypadki naruszenia prawa przez sąd drugiej instancji, bez wnikliwego wgłębiania się w merytoryczną analizę trafności orzeczenia (postanowienia SN: z 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49; z 7 października 2010 r., I CSK 189/10; z 28 lipca 2011 r., I CSK 77/11), o wyraźny i istotny błąd z zakresu prawa procesowego lub materialnego, który może mieć wpływ na wynik sprawy (postanowienie SN z 26 kwietnia 2012 r., II CSK 640/11).

Uzasadniając wystąpienie w niniejszej sprawie omawianej przyczyny kasacyjnej powód wskazuje, że jego ocenie Sąd II instancji miał się dopuścić naruszenia art. 232 zd. 2 w zw. z art. 286 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.

Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania prowadzi do konkluzji, że powód w tym zakresie w istocie kwestionuje ocenę dowodu z opinii biegłego dokonaną przez Sąd II instancji. Tymczasem zawarty w art. 398³ § 3 k.p.c. zakaz oparcia skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów oznacza niedopuszczalność powoływania się przez skarżącego na wadliwość wyroku sądu drugiej instancji, polegającą na błędnym ustaleniu stanu faktycznego lub niewłaściwie przeprowadzonej, w ocenie strony skarżącej, ocenie dowodów również we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (postanowienie SN z 24 stycznia 2023 r., I CSK 2938/22). Tego rodzaju argumentacja, jako niedopuszczalna w świetle art. 398³ § 3 k.p.c., nie może zatem skutkować uznaniem, że w sprawie mamy do czynienia z oczywistą zasadnością skargi.

Jako drugą okoliczność mającą w ocenie powoda przemawiać za wystąpieniem przyczyny kasacyjnej określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. skarżący wskazał naruszenie przez Sąd II instancji art. 378 § 1 w zw. z art. 327¹ § 1 w zw.

z art. 391 § 1 k.p.c. poprzez nieodniesienie się przez Sąd *ad quem* do wszystkich zarzutów podniesionych w apelacji wniesionej przez powoda od wyroku Sądu I instancji. Również w tym zakresie argumentacja przedstawiona przez skarżącego nie daje podstaw do przyjęcia, że wniesiona przez niego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd II instancji odniósł się bowiem do zarzutów sformułowanych w apelacji wniesionej. Obowiązek rozpoznania sprawy w granicach apelacji nie oznacza jednocześnie konieczności osobnego omówienia przez sąd drugiej instancji w uzasadnieniu wyroku każdego argumentu podniesionego w apelacji. Wystarczające jest bowiem odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one w całości rozważone przed wydaniem orzeczenia (postanowienie SN z 28 lutego 2023 r., I CSK 2531/22). W ocenie Sądu Najwyższego uzasadnienie zaskarżonego wyroku spełnia ten wymóg.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego zasądzonych od powoda na rzecz pozwanego orzeczono na podstawie art. 98 § 1, § 1¹ i 3 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. w zw. z § 2 pkt 6 i § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (tekst jedn.: Dz.U. z 2023 r., poz. 1964).

Mając na uwadze brak profesjonalnego wyводу prawniczego w treści odpowiedzi na skargę kasacyjną powoda wniesionej przez interwenienta ubocznego po stronie pozwanego dotyczącego wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawarty w tej odpowiedzi wniosek o zasądzenie od powoda na rzecz interwenienta ubocznego kosztów postępowania kasacyjnego podlegał oddaleniu (art. 107 zd. 3 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 398²¹ k.p.c.).

[M.O.]

[a.ł]

